

heder og politiske muligheder og er undertrykt på alle måder økonomisk. De vil selvfølgelig gøre alt muligt – lovligt som ulovligt – for at komme ind i Danmark. Dem skal vi ikke bebrejde, at de gør det, men et ansvarligt flertal i Folketinget må se på tingene.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det, der bekymrer mig, er, at der er nogle, der hver gang kendsgerninger bliver nævnt, siger, at det er et forsøg på at blokere diskussionen. Så siger de, at det forhindrer en fordomsfri debat. Man ønsker en fordomsfri debat fuldstændig ubundet af kendsgerninger ved f.eks. heroppefra at sige, at der er en halv million muslimer i Danmark, hvad der ikke er, og hvad der heller ikke kommer inden for en overskuelig fremtid. Eller ved at man kommer med en påstand om, at man fra en tyrkisk landsby kan komme til Danmark, altså uden at man er politisk forfulgt, eller uden at man har familie i Danmark, men det kan ikke lade sig gøre.

Så kan vi ikke blive enige om, at hvis vi vil have en fordomsfri debat, så vil vi altså også have en debat uden fordomme, uden urigtige oplysninger? Det må man da kræve som et minimum.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Det vil ikke lykkes hr. Søren Søndergaard eller andre at tæve mig ned i et eller andet hul, hvor de fleste danskere indtil for nylig har befundet sig, og hvor de ikke tør sige, hvad de tror og tænker og føler. Jeg har ikke sagt, det er sådan. Jeg siger: Jeg tror, det er sådan, at ganske mange mennesker fra den tredje verden, herunder fra tyrkiske landsbyer, på alle mulige måder forsøger at komme ind i Danmark. Jeg tilføjer: Jeg forstår dem godt.

Og så er jeg i øvrigt enig med hr. Søren Søndergaard. Vi skal have nogle kendsgerninger på bordet. Det var derfor, jeg stillede det spørgsmål om at få revideret Danmarks Statistiks prognose. Det har vi fået, og her har vi nogle kendsgerninger, som altså viser, at om 20 år kan vi regne med – under en række i dag sandsynlige forudsætninger – at der er omkring en halv million, 471.000 mennesker, i Danmark fra den tredje verden, fra den fattige verden, svarende til knap 9 pct. af befolkningen, og de er næppe spredt jævnt ud over hele landet. I dag er der under 4 pct.

Jeg tror, der her ligger et stort problem, og jeg tror, vi bedst løser det ved at diskutere fordomsfrit og åbent, og derfor kan jeg godt støtte Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Det er en vanskelig debat at samle op, også fordi den har handlet om meget andet end netop kulturspørgsmålet.

Som jeg vurderer indvandrerdebatten lige nu, kan den gå to veje: Enten bruger vi en masse energi på at diskutere hvor mange, eller også bruger vi energien på det, der heldigvis også er blevet talt om i dag: Hvordan styrker vi sammenhængskraften i samfundet. Hvordan sikrer vi, at vi rent faktisk har et samfund, som har den tilstrækkelige tyngde til at tage imod mennesker, der af forskellige grunde kommer og slår sig ned i vores samfund.

Et af de gennemgående spørgsmål har været: Hvad er dansk kultur for noget? For mig er dansk kultur først og fremmest vores sprog, men det er også en særlig måde at udfolde demokrati på. Det er vores tyrkeretro på, at det kan lade sig gøre at tale sig til rette, og det er nogle værdier: Beskyttelse af mindretal, ligestilling af kønnene for at nævne nogle. Vores frisind rækker længere end til Dybbøl Mølle.

Så har det også været diskuteret, om danskheden er truet. Selv tror jeg ikke, at vores danskhed er truet. Den er såmænd stærkere end nogen sinde. Til gengæld er der god brug for hele tiden at diskutere, hvad det vil sige at være dansk. Hvordan skal den danske identitet se ud i fremtiden? Som fru Tove Videbæk var inde på i sit indlæg: Hvis vi glemmer at fortælle hinanden, hvad det vil sige at være dansk, hvordan skulle de fremmede, som kommer hertil, så lære det danske samfund og den danske kultur at kende?

I et demokratisk samfund er det vigtigt hele tiden at have den type debatter, og det er så også baggrunden for, at vi i Kulturministeriets regi har søsat en række forskellige initiativer med henblik på at diskutere den danske identitet. Vi kalder det som sagt »Verdensborger i Danmark«. Det er nemlig ikke et krisetegn at tale om det at være dansk, sådan som hr. Peter Skaarup var inde på i sit indlæg. Jeg mener ikke, at fordi vi begynder at snakke om dansk identitet og dansk kultur, at det så på nogen måde er udtryk for en krise. Tværtimod, det er udtryk for, at vores demokrati fungerer.